

LBRIS

We know
books

Ioana Mihaela Curalet

MOȘTENIREA:
FAURITOAREA
de VISE

Editura

Petale Sorise

Nojorid, 2022

Acasă

Holurile universității erau răcoroase, în ciuda căldurii de afară. Profesorii se plimbau în stânga și-n dreapta îmbrăcați elegant, ceea ce unora nu le stătea deloc în fire, fiind vizibil iritați de codul vestimentar impus evenimentelor de acest fel. Nu se întâmpla prea des totuși să primească vizita președintelui țării, așa că erau nevoiți să suporte teatrul acela ridicol cu zâmbete false și complimente măgulitoare, cu scopul de a face o bună impresie. Cei care se cunoșteau își suportau unii altora lingușelile gratuite și politețea excesivă, ce nu exista în situații obișnuite. Persoanele cu titluri mai pompoase își dovedeau superioritatea prin aerele de importanță și ignorarea subalternilor. Asistenții universitari roiau serviabili în jurul profesorilor al căror post îl vâneau, convinși probabil că așa își asigurau viitorul acolo.

În ciuda stresului susținerii restanței, toată acea tevatură și expresiile celor implicați mă amuzau copios. Parcă asistam la punerea în scenă a unui teatru de păpuși improvizat. Așteptam doar să iasă cineva din biroul secretariatului să pună odată anunțul cu locul și ora la care se susțineau examenele. Forfota din jur mă epuiza. N-ar fi trebuit să atrag privirile celor care treceau pe hol – în oricare altă zi aș fi scăpat neobservată, dar cu atâta eleganță la tot pasul, tricoul meu galben ca banana, fusta mov cu frunze de un verde sclipicios și sandalele albe ieșeau în evidență. Mi-am îndreptat atenția spre ușa deschisă ce dădea spre scări, urmărind persoanele care urcau sau coborau, apoi am trecut

plăcise la urmele de pe podeaua proaspăt spălată, învărtindu-mi absentă o șuviță neagră pe degete.

De mai bine de o săptămână revizuisem afurisitul acela de curs, până ajunsesem să știu fragmente întregi din el pe de rost. Ar fi trebuit să-mi dea siguranța și încrederea că voi trece ușor examenul oral, însă o cunoșteam prea bine pe profesoară, de aceea, indiferent cât m-aș fi pregătit, nu puteam să mă liniștesc. Era foarte severă și numai gândul de a fi față în față cu ea îmi dădea emoții.

Adevărul era că nu-mi plăcea deloc acea facultate. Ajunseseră să-mi fie silă de prezența profesorilor, de expresia lor înăcrită ce făcea să-mi răsună în minte de fiecare dată cuvintele cu care ne-au întâmpinat în primele zile: *„Să nu credeți că atunci când veți ieși de pe băncile acestei facultăți, veți avea posturi în învățământ la sigur! Cei mai mulți veți ajunge vânzători, oameni de serviciu sau măturători de străzi. Noi vă oferim educație, nu joburi.”* Cu acele vorbe au reușit să-mi distrugă toate visurile și așteptările. Majoritatea studenților renunțaseră pe loc, înscriindu-se la alte facultăți. Alții, dorindu-și neapărat să fie profesori, rămăseseră, alături de cei indeciși, printre care mă număram și eu. Astfel, terminasem anul doi la Litere și mă întrebam ce să fac cu viața mea, fiind evident că nu aveam deloc velenitate de profesor și nici interesul minim necesar, de aceea simțeam că nu-mi găseam locul acolo și doar pierdeam timpul aiurea. Totuși, mă încăpățanasem să duc la bun sfârșit acel chin doar de dragul mamei, deși acum nu mai avea nicio importanță pentru mine, devenise doar o obișnuință să plec de acasă.

Apariția grăbită a uneia dintre colegele mele mă readuse la realitate. M-am luat după ea, ajungând-o din urmă înainte să intre în sala A111.

– Salut, Magda! Unde mergi? E ceva legat de restanțe? La secretariat nu s-a afișat nimic.

– Bună, Ela! răspunse cu un glas tremurător. Pe grupul clasei șefa a postat un anunț cum că restanța se ține mai devreme în A111. Eu intru. Vreau să plec în cel mult o oră, să prind autobuzul spre casă, altfel am de așteptat până la patru. Sunt aici de dimineață și n-am văzut nici eu vreun afiș.

Mi-am aranjat ținuta și am urmat-o, dând cu ochii de profesoară. Se încrunta, verificând cu atenție o listă lungă. Nici bine nu ne-am așezat, că ne informă imediat că aceia care n-au plătit restanța nu au ce căuta în sală. Peste jumătate de clasă se ridică în picioare să facă traseul spre casierie. Magda pufnea enervată, bătând din picior nerăbdătoare. Locuia la țară și îi era greu cu naveta, dar la ce coadă se formase la parter, înțelese că nu putea prinde autobuzul dorit. Înaintea noastră așteptau vreo cincizeci de persoane nervoase, unele fiind lac de transpirație din cauza căldurii, iar altele verificându-și constant telefoanele și salutându-i cu jenă pe cunoscuții care traversau holul în fugă pentru a prinde un loc liber în aulă.

Principala problemă a îmbulzelii se dovedea a fi casierița. La trecerea fiecărui student prin fața ei, avea o remarcă usturătoare, ba chiar jignitoare. Îi trata pe toți ca pe niște proști și nici măcar nu se străduia să-și mascheze atitudinea grosolană. Din biroul ei venea răcoarea plăcută a unui ventilator. La un moment dat, femeia se ridică furioasă de pe scaun și urlă cât o țineau plămâni, murmurele încetând pe loc:

– V-ați adunat aici ca vitele! Nu poate omul respira din cauza voastră!

La auzul vorbelor ei, un bărbat de vreo treizeci de ani, roșu la față ca racul, îi zise calm colegului său, astfel încât să răsunе tot holul, vocea lui bubuind ca un gong în tăcerea instalată brusc:

– N-am pomenit în viața mea atâta lipsă de bun simț!

După ce că dăm o grămadă de bani aici, mai trebuie și să așteptăm ca idioții după fundul unei nesimțite incompetente cu fițe. Sigur vrea neapărat să-și găsească alt job, că văd că ăsta nu-i place. Noroc că-l cunosc bine pe decan, ca s-o pot ajuta. Stați liniștită, doamnă! N-o să fie nevoie să mai suportați chinul ăsta. Vă rezolv eu.

Replika lui dură avu darul de a o domoli pe femeie, care își pierduse piuitul arogant, devenind deodată cea mai politicoasă persoană. Îi mărise și ritmul la scris chitanțe, astfel că, în maximum jumătate de oră, rezolvase treburile tuturor, eliberând complet holul, spre ușurarea femeilor de serviciu, care se săturaseră să ștergă orice fir de praf după fiecare persoană în parte. Până ne-am întors noi în sala A111, ceilalți studenți rămași în urmă își dăduseră restanța și pleaseră. Profesoara ronțăia niște covrigei, stând la taclale binedispusă cu asistenta ei. Ceva li se părea foarte amuzant.

Mi-am ales un bilet, ca după zece minute să merg în fața lor să îl prezint oral. Din fericire, nimerisem un subiect ușor. La prima cerință notasem teoria și la ultimele trei eram absolut convinsă că rezolvasem corect toate exercițiile. Îmi mai rămăseseră la dispoziție încă șapte minute, pe care le-am dedicat contemplării băncilor urâte, mângălite cu desene obscene, cu mesaje filozofice despre cei adormiți la anumite cursuri, cu versuri din melodii sau poeme splendide. Nu aș fi găsit un loc liber în care să desenez și eu. Nici nu-mi ardea, mai ales când scaunul meu abia se mai ținea și îmi agățasem fusta într-un cui.

Fusesem foarte stresată, dar când am ajuns în fața profesoarei, nu am mai simțit nimic și, în mod ciudat, mă liniștisem și gândeam limpede. Asistenta se duse în capătul sălii pentru a discuta cu o femeie. Rămânând singură cu bătrâna, am

început să-i turui teoria, înainte să mă copleșească emoțiile și să nu mai pot vorbi, evitându-i intenționat chipul zâmbitor și fixând mărul de pe catedră. Ea luă mărul, prefăcându-se că nu mă aude.

La naiba! Iar va face la fel ca anul trecut. Degeaba am mai venit și-am dat ultimii bani.

Femeia îmi repetă exact cu cuvintele mele teoria, derutându-mă și făcându-mă să mă simt nesigură.

De ce repetă ca papagalul tot ce i-am zis? Am citit cerința următorului subiect.

– Ei, ți-am spus să treci la subiectul următor?

Scorie afurisită!

– Dar tocmai v-am expus teoria, am reușit să-i îngaim un răspuns abia șoptit, simțind un nod sufocant în gât și inima accelerându-și ritmul, mai mult de nervi.

– Nu ai menționat cazurile sau funcțiile, nici exemple pentru fiecare dintre ele.

– În cerință se cere doar definiția. Nu spune nimic despre cazuri sau funcții...

– Spune-mi despre completiva prepozițională.

– Dar asta nu are nicio legătură cu subiectul meu...

– Pot să te întreb orice doresc din materie.

Brusc nu mi-am mai auzit cuvintele. Urechile îmi țiuiau și camera se învârtea, provocându-mi o stare profundă de greață. Îmi era rușine ca nu cumva să vomit și mi-am dus rapid mâna la gură. Cineva ieși în viteză din clasă tușind și, involuntar, mi-am îndreptat privirea spre hol, de unde un bărbat tânăr, îmbrăcat complet în negru, rânjea spre mine.

– Domnișoară... Domnișoară! ridică tonul profesoara. Răspunde la întrebare și hai mai repede, că mai sunt și alții la rând.

– D-da, m-am bâlbâit, încercând să-mi opresc tremuraturul mâinilor. În mod ciudat, mintea îmi era goală. Nu-mi aminteam decât zâmbetul tipului de pe hol și el plecase deja. Completiva infinitivală este...

– Aceea e la latină, zise profesoara cu un aer iritat. Domnișoară, o să înveți pe data viitoare. Vacanță plăcută!

Cu asta mă expedie, făcându-i semn următorului la rând. Am ieșit dezamăgită și enervată din sală, străduindu-mă din răspuțeri să nu plâng și m-am așezat pe banca din fața bibliotecii, trimițându-i un mesaj scurt Alexei despre picarea restanței. Nici nu știam de ce i-am trimis tocmai ei mesajul, când oricum nu îi păsa și compătimirea falsă era ultimul lucru de care aveam nevoie atunci. Apăsarea din piept îmi îngreuna respirația și căldura mă amețea. Îmi era ciudă că picasem restanța și încă nu îmi dădeam seama care fusese motivul. De ce mă pierdusem?

După câteva minute de așteptare, Alexa îmi răspunse la mesaj, trimițându-mi o grămadă de emoticoane cu inimioare, apoi îmi trânti un: „*Scuze, nu pot vorbi acum, sunt ocupată. O să ai timp să înveți mai bine pentru data viitoare. Vacanță plăcută!*”. Am inspirat adânc, încercând să alung sentimentul acela de singurătate ce mi se cuibărea în piept. Nepăsarea ei durea. Cel mai tare mă enerva, totuși, că-mi dăduse exact replica profesoarei.

Mă îndreptam spre curtea din spate a facultății, când cineva mă atinse pe umăr. Era Magda. Avea urme roșii în jurul ochilor, semn că plânsese.

– Ce faci, Ela? întrebă gâfâind precipitat. Te strig de vreo două minute și n-auzi! Deranjez? Ai cumva vreo treabă acum?

– Nu, mergeam acasă. Scuze că nu ți-am răspuns, mă gândeam la altceva. Cu ce te pot ajuta?

- N-ai vrea să mai rămâi puțin cu mine, dacă nu te grăbești? Am de așteptat vreo două ore autobuzul și n-aș vrea să stau singură în parc. Toți ceilalți colegi au plecat deja. Am putea merge să-l vedem pe președinte cum acordă nu știu ce titlu academic unui profesor de la noi... Mi-e și foame. N-am mâncat nimic de ieri din cauza emoțiilor. N-am fost niciodată la restaurantul din apropierea universității. Am auzit că au mâncare foarte bună.

- Și prețuri uriașe pentru niște porții tare mici, dar dacă vrei, îți voi ține companie. N-am altceva mai bun de făcut și nici chef să-l văd pe președinte sau alți profesori. Mi-a ajuns pentru o zi. Apropo, cum a fost la restanță? Ai rămas printre ultimele.

- Of, un chin! Tot îmi punea întrebări pe lângă subiect, pentru că nimerisem unul foarte ușor. Am început să plâng de frustrare și mi-a zis ceva gen: „*Hai, lasă teatrul și răspunde odată. Văd că nu prea știi nimic din materia predată. Te-ai uitat măcar peste curs?*”. Era tare nervoasă și cred că se simțea rău că a lăsat-o pe asistentă să-i ia locul și ea a ieșit undeva. Am avut noroc, altfel clar nu treceam. Mi-ar fi părut rău dacă picam, că doar am dat atâția bani și chiar am învățat. I-a picat pe ceilalți, a țipat la o studentă. Urâtă treabă. M-a speriat! Sunt ușurată că am scăpat de examenul ăla. Abia acum mă pot bucura cu adevărat de vacanță. Fără stres.

I-am zâmbit și am mers la restaurantul de care pomenise, deși nu aveam deloc poftă de mâncare. Voiam să-i țin companie doar ca să nu mă întorc acasă. Fata povestea ceva cu însuflețire, dar îmi era greu să mă concentrez la vorbele ei. Rolul meu în conversație se reducea la niște „da”-uri și „îh”-uri pe alocuri. Însă buna ei dispoziție era contagioasă și, la scurt timp, râdeam împreună.

Localul respectiv fusese aranjat drăguț și, în ciuda

prețurilor exagerat de mari, avea zilnic clientelă. Noi am fost conduse spre singura masă liberă din cel mai îndepărtat colț, aproape de bucătărie, de unde venea o căldură infernală, restul fiind deja ocupate sau rezervate. Magda își comandă un pește la cuptor și un frappe cu înghețată. Imediat ce am deschis meniul, mi-am dat seama că nu-mi puteam permite decât o garnitură de cartofi la cuptor cu șuncă, iar asta îmi atrase o privire chiorâșă din partea chelnerului, pentru că însemna că nu va primi bacșiș de la o studentă falită. După vreo jumătate de oră de discuții, nu ni se aduseseră preparatele încă, însă am observat un grup gălăgios de cinci fete intrând și așezându-se la masa de alături. Pe patru dintre ele nu le cunoșteam, dar blonda creață din mijlocul lor era Alexa, o colegă cu care mă înțelegeam bine. Aveau masa rezervată lângă noi, însă doi ficuși mari, aproape ofiliți, ne ascundeau vederii și ea stătea cu spatele.

Fără să vreau, atenția mi se tot îndrepta asupra Alexei când Magda își savura în liniște minusculul pește la cuptor. Oscilam între dorința de a merge să o salut și aceea de a mă face invizibilă. Nu voiam să o deranjez sau să o pun într-o situație jenantă. Se distra cu prietenele ei, sărbătorindu-și ziua de naștere.

Prietenele ei... Dar eu nu sunt tot o prietenă de-a ei?

Mă simțeam dată la o parte. Mi-am scos din geantă o foaie albă, două pixuri, și am început să-i desenez o felicitare, conștientă de faptul că un asemenea gest ar fi fost apreciat de niște elevi din clasele primare, nicidecum de niște studenți.

Ce naiba, doar nu-s la grădiniță! De ce mă mai chinui cu o felicitare când mi-a ascuns data zilei ei de naștere și mai devreme mi-a zis că e ocupată? E ocupată să se distreze cu prietenele. S-o fi gândit c-o să am pretenția să mă invite și n-o să-i aduc un cadou scump? Mda.

Vocile lor răzbăteau peste murmururile de la celelalte mese, astfel că prindeam aproape toată conversația. La un moment dat, am rămas împietrită la auzul numelui meu. Mi-am ținut respirația ca să nu pierd niciun cuvânt.

– *Ai stabilit treaba cu lucrarea de licență cu deșteapta aia? o întrebă una dintre ele, îndesându-și jumătate din prăjitura cu kiwi în gură. Cum o chema? Elena cumva?*

– *Ela, tu! râse Alexa. Cică e o formă de alint. Nu m-am obosit să-i rețin adevăratul nume. Și ce deșteaptă? E proastă de dă în gropi, dar numai s-o îmbrobodești cu niște complimente la nimereală și să te milogești puțin de situația ta și o ai la degetul mic. Probabil ți-ar dona și un rinichi dacă ai avea nevoie. Sincer, tipa mă enervează la culme, dar o suport că trebuie să-mi facă licența la Etnografie și Folclor. Am ales porcăria asta că e marea ei pasiune și are sute de idei cu care sigur îi voi impresiona pe profi. Abia aștept să termine lucrarea, apoi scap eu de pacoste.*

– *Dacă tot profiți de ea, nu ar fi cazul ca măcar să-i arăți puțin respect? o mustră o tipă roșcată, mărunțică, aranjându-și ochelarii pe nasul pistruiat. Cât crezi că o să-ți mai meargă așa? Ai putea să o plătești măcar, doar îți permiți.*

– *Hai că n-ai tu dreptul să-mi fii morală, când ai câte un fraier pentru fiecare curs în parte!*

– *Spre deosebire de tine, eu îi plătesc pe cei care îmi fac lucrările, nu mă prefac că suntem prieteni și nu-i aburesc cu minciuni nerușinate ca să profit de naivitatea lor.*

– *Nu mă interesează cum procedezi tu, verișoară. Eu nu dau bani pe ceea ce pot obține gratis. Nu-mi strica cheful. În fine, nu v-am chemat aici ca să vorbim despre fraierii ăia! E ziua mea, până la urmă, și am ieșit să sărbătorim. Ia uitați ce am mai primit de la părinți, pe lângă mașinuță!*

Alexa le arată ceva la gâtul ei, atrăgând felicitările și

priverile invidioase ale prietenelor sale. Deloc impresionată, mica roșcată preferă să verifice modelul tavanului, pufnind și dându-și ochii peste cap.

O parte din mine ghicise din prima clipă ce fel de poamnă era Alexa, totuși, atâta timp cât se purtase frumos și nu îmi spusese adevăratele ei gânduri, mă bucurasem de compania și de atenția ei, tocmai pentru că mă făcuse să mă simt importantă și îmi alimentase încrederea în mine însămi – care începuse cu desăvârșire să-mi lipsească de când mă mutasem de nevoie la părinți. Alesesem intenționat să ignor toate impertinențele ei, pentru că îmi crease convingerea că eram o persoană pe care se putea baza la nevoie. Îi crezusem laudele goale și diferitele povești de autovictimizare menite să-mi stârnească mila. Să dea ea însăși glas gândurilor mele era dureros, mai ales după cât o ajutasem și, deseori, stătusem trează nopțile pentru a-i termina lucrările. Eram stupid de naivă! Din cauza bunătății mele ajunseseam să fiu luată de proastă.

Mi-am întors ochii la cei cinci cartofiori din farfurie, asezonați cu fix două bucățele de șuncă, mari cât vârful la creion.

– Nu prea ai poftă de mâncare! observă Magda, amintindu-mi de prezența ei acolo. Nu te simți bine?

– Nu prea, am recunoscut. La cât am cheltuit pe cartofiorii de aici, puteam să merg la piață să cumpăr două kilograme. Eh, bănuiesc că-i în regulă uneori... La ce oră ziceai că ai autobuzul?

– Nici nu mi-am dat seama că au trecut aproape două ore! exclamă ea, uitându-se la ceas. În cînșpe minute trebuie să fiu în stație. Câteodată vine mai repede. Sper că nu te superi dacă plec înainte!

– Nu-i nimic! Vacanță plăcută!

– Mersi la fel, mai spuse ea în fugă, după achitarea notei de plată.